

Ninn-Hansen: Jeg forstod den højtærede ministers svar således, at arbejdsløsheds-kassen opfylder, fyldestgør, lovens betingelser — det var i hvert fald således, jeg måtte opfatte ministerens svar, selv om det ikke var helt så klart som ønskeligt. Jeg må altså formode, at den højtærede minister efter de 1½ års forløb nu er nået dertil at kunne sige, at kassen fyldestgør lovens betingelser.

Den højtærede minister mente ikke, at min fortolkning af loven var rigtig; jeg henviser til ombudsmandens erklæring, hvoraf jeg anmoder om tilladelse til at citere. Der står:

„Ifølge den af mig ovenfor anførte fortolkning af arbejdsløshedslovens § 7, stk. 1, 1. punktum, sammenholdt med punktum 2, hvilken fortolkning socialministeriet har tiltrådt, kan socialministeren kun nægte at anerkende en arbejdsløshedskasse, for så vidt arbejdsnævnet har indstillet, at anerkendelse nægtes. I modsat fald og under forudsætning af, at kassen i øvrigt opfylder lovens betingelser, er socialministeren pligtig at meddele kassen statsanerkendelse.“

Det er nøjagtig det samme, som jeg sagde i mit første indlæg, idet det var taget efter ombudsmandens og socialministeriets fortolkning.

Den højtærede minister har altså ret til at anerkende arbejdsløsheds-kassen nu. Det er den højtærede ministers ansvar, om anerkendelse sker eller ikke. Jeg synes, det ville være mest anstændigt efter den lange tid, der er gået, om ministeren i dag kunne meddele, at han nu vil anerkende den pågældende arbejdsløsheds-kasse. Kan jeg vente et bekræftende svar?

Socialministeren (Bomholt): Som jeg allerede har sagt, er der ikke i ombudsmandens udtalelse anført noget om, at lovens bestemmelser indebærer, at kassen nu har ret til anerkendelse, selv om en sådan påstand rigtignok var gjort gældende over for ombudsmanden. Jeg vil bede det ærede

medlem studere § 7, stk. 1, 2. punktum. Det er givet, at ministeriets behandling af sagen må bero på nævnets indstilling.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Storgaard* til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil og kan ministeren medvirke til, at adgangen til de såkaldte 65-billetter udvides til at omfatte også invalidepensionister samt de folkepensionister, der er under 65 år?“

Storgaard: Det har vist sig, at de for nogle år siden indførte 65-billetter har virket efter deres hensigt. De har samtidig været til stor glæde og opmuntring for mange ældre medborgere, i særdeleshed alle dem med de små indtægter. Men har det høje ting ikke glemt en del af vore medborgere, som ikke er fyldt 65 år? Jeg tænker i denne forbindelse på alle invalidepensionisterne og på de folkepensionister, der ikke har nået 65 års alderen. Jeg vil gerne anmode den højtærede minister for offentlige arbejder om, at de såkaldte 65-billetter må få gyldighed for alle invalidepensionister og folkepensionister uanset alder, og anmodningen er af en sådan karakter, at det samtidig kun kan gavne de danske statsbaner at følge den. Man kan som bekendt kun foretage hen- og tilbagerejse i tiden fra tirsdag til fredag, og på disse 4 dage i ugen kører der tit tog, hvor ikke engang 25 pct. af pladserne er besat; det kan derfor kun være til gavn for de danske statsbaners økonomi, at 65-billetterne udvides.

Jeg vil i denne forbindelse nævne, at dette heller ikke på nogen måde kan skade det private initiativ — jeg tænker her på bilerne. For der er vel ingen her i det høje ting, der tror, at de samfundsborgere, jeg her har nævnt, har råd til at leje bil.

Til oplysning for det høje ting: 65-billetter gælder i tiden fra 1. september til 31. maj, og der kan rejses frem og tilbage på enkeltbillet, når afstanden er mindst 50 km. Jeg